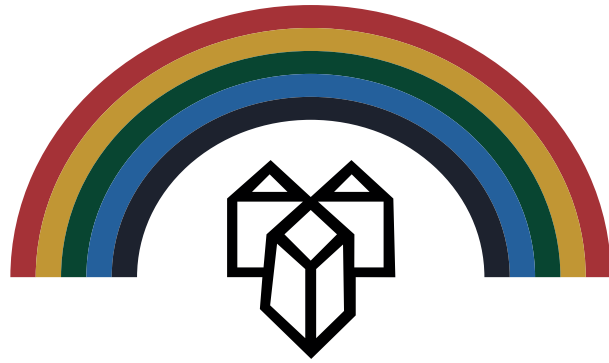

De Tabadila Krant

RAMAH TAMAH TABADILA

Beste allen,

Inmiddels heeft de herfst zijn intrede gedaan.

En met de herfst kwamen ook de steeds hogere aantallen besmettingen met het coronavirus. Hoe vervelend ook, er zit niet veel anders op dan ons opnieuw neer te leggen bij het feit dat we elkaar wat minder vaak of zelfs helemaal niet kunnen zien. Hopelijk biedt deze Tabadila Krant u even wat prettig tijdverdrijf maar ook gevoel van verbinding, want al zijn we ieder op zich, geen van ons is werkelijk alleen. Toch zijn gevoelens van eenzaamheid nu begrijpelijk en herkenbaar voor ons allen. Zit u om een praatje verlegen? Of wilt u bijvoorbeeld een keer samen wandelen of een 1-op-1-activiteit? Neem dan contact op, want we kunnen dat organiseren. U kunt hiervoor bellen met Roos: 06-55 17 27 09

VERRASSINGSPOST

Wat we ook kunnen doen is elkaar leuke post bezorgen.

Daarvoor hebben we iets bedacht voor iedereen die dit leuk lijkt.

Het gaat als volgt; vul een enveloppe met een mooie wens, of kaart, een gedicht of misschien een raadsel, een mooi verhaal, een puzzel, en/of een creatieve opdracht, bijvoorbeeld een eenvoudig borduurwerkje, een kleurplaat, enfin, wat u maar bedenkt. Wij halen dit bij u thuis op of u stuurt het zelf op naar Tabadila: Rijnstraat 20, 4335 KJ Middelburg.

Vervolgens gaan we de inzenders aan elkaar koppelen. Bijvoorbeeld Gilda geeft haar enveloppe aan Roos en krijgt de enveloppe die Arlene eerder inzond. Na de opdracht kunt u er voor kiezen om de enveloppe opnieuw door te geven, of aan te vullen, en zo kunnen we steeds meer post creëren. Dat geeft iets voor u zelf en een ander om naar uit te kijken!

LANGS WOLK EN REGENBOOG

Toon Hermans

Kijk langs wolk en regenboog
Vliegen vogels hemelhoog
Ik krijg opeens zo'n klein gevoel
Hier beneden op m'n stoel

Kijk, de grote, grijze zee
De oude, stille, wijze zee
Ik loop alleen op het lege strand
En ik ben opeens een korrel zand

Als ik naar de bergen schouw
Met hun toppen in het blauw
In een landschap eindeloos rijk
Dan voel ik m'n eigen niet te gek

Kijk, de wolken boven mij
Plechtig varen ze voorbij
Zo gigantisch grandioos
Ik ben alleen maar hulpeloos

Ik zag een dag die net begon
Ik zag het klimmen van de zon
Even was ik nergens meer
't Was de allereerste keer
dat ik dat zag
De eerste keer dat ik dat zag
De eerste keer

Kijk, ik zie de sterren staan
En de volle witte maan
Ik voel me zo ontielig klein
Met m'n hondje op het plein

Maar wat is klein of groot
En wat is hemelhoog
Wij wandelen samen hand in hand
Langs wolk en regenboog

WAAROM DE KROKODILLEN IN VIJANDSCHAP MET DE MENSEN LEVEN

BRON: JAVAANSCHÉ SAGEN, MYTHEN EN LEGENDEN - GESCHREVEN EN VERZAMELD

DOOR: J. MEIJBOOM-ITALIAANDER

Aan de noordoostelijke voet van het Tengergebergte ligt het meer van Grati, het zogenaamde krokodillenmeer. Dit meer heeft deze naam te danken aan de krokodillen, die eeuwen geleden, op een zeer geheimzinnige wijze plotseling in het meer verschenen, om weer even geheimzinnig daaruit te verdwijnen en hun plaats af te staan aan de ikan lèlèh of meerval. Deze meervallen waren er eigenlijk de oorzaak van, dat de krokodillen de vijanden van mensen werden.

En hoe dit nu gebeurde, vertelt de volgende sage:

Eeuwen geleden, toen de dessalieden nog braaf en eenvoudig waren, leefde in het meer van Grati een krokodillensoort, die met de bevolking uit die streek op goede voet stond. Het oudste krokodillenpaar, Kjai en Njai Boeaja heetten zij, waren de bet-bet-over-over-grootouders van het jongste krokodillengeslacht. En omdat nu Kjai en Njai Boeaja al heel, heel oud waren, hadden de goden hun de macht gegeven om als de duisternis inviel, een menselijk gestalten te nemen, doch zodra de dag aanbrak werden zij weer krokodillen.

Nu bezaten Kjai en Njai Boeaja een gamelan, die veilig was opgeborgen in hun woning op de bodem van het meer. Deze gamelan werd nu vaak door de dessalieden, wanneer een bruiloft of een besnijdenis of een oogstfeest werd gevierd, te leen gevraagd. Teneinde het krokodillenpaar gunstig te stemmen, zonden zij, die een feest wilden vieren, een vlot waarop wierook brandde en bovendien nog een eend of een kip lag, naar de plek waar Kjai en Njai Boeaja iedere dag boven water kwamen, en men riep, zodra men hen zag: „Kjai en Njai Boeaja, mijn dochter gaat trouwen”, of “We geven een oogstfeest, onze padi is rijp!” “Mogen we uw gamelan lenen? En ge komt toch ook op het feest?”

Zodra men dit had geroepen, verdwenen de twee krokodillen weer naar de diepte, en het duurde niet lang, of het vlot kwam weer naar de oever met de gamelan er op.

En als op de avond van het feest de welluidende tonen van de gamelan over het meertje klonken, dan verschenen kort voor middernacht Kjai en Njai Boeaja in hun menselijke gestalten, en zij vierden, even vrolijk

als de mensen, het feest mee dat gegeven werd. Ze bleven dan meestal tot een uur voor zonsopgang, want zo ze langer bleven, dan vreesden ze de mensen te verschrikken, daar zij met zonsopgang weer een paar reusachtige krokodillen werden.

Zo bestond nu reeds vele jaren de vriendschap tussen Kjai en Njai Boeaja en de dessalieden, en zo werd, bij het te leen vragen van hun gamelan, menige eend, kip, of soms zelfs wild zwijn of een hert, op het vlot gezet. Dit alles maakte, dat de krokodillen zich meer en meer aan de mensen hechtten.

Dit veranderde echter toen er op een zekere dag een vrouw, Lèlèh genaamd, zich in de dichtbij het meer gelegen dessa Dawi kwam vestigen. Lèlèh was een boze vrouw. Men zei, ze was een heks, die om haar rapals (toverspreuken) en het aanroepen van boze geesten, uit de dessa waar

zij woonde was verbannen. Ook zeiden men dat ze de ngelmoe gadongan, kende, (de machtspreuk om zich in een tijger te veranderen) doch dit laatste was niet zo. Wel was ze door en slecht, en heel diefachtig. Ze stal de kippen en de eieren der dessalieden, en ze verjoeg de meliwis (soort wilde eend), die aan de oever van het meer hun eieren kwamen leggen. En wat het ergste was: ze plaagde de krokodillen. Ja ze was op een dag zelfs zó vermetel om een vette eend een touwtje om haar rechterpoot te binden, daarna het dier op een vlot te zetten en heel hard te roepen: “Kjai en Njai Boeaja, hier breng ik jullie een heerlijk maal. Kom maar boven het water, ’t ligt voor jullie op het vlot gereed!”

Doch nauwelijks kwamen de twee grote koppen van het krokodillenpaar boven de oppervlakte van het meer en keken zij met hun schrandere oogjes naar het vlot, of de boze Lèlèh trok met het touwtje de eend weer van het vlot op de oever en riep plagend: “Kjai en Njai Boeaja, dat lekkere hapje lust ik zelf ook wel! Zoek maar wat anders, oudjes! En daarna maakte zij een vuurtje, braadde daarop de eend en at die tot het laatste boutje op. riep plagend: “Kjai en Njai Boeaja, dat lekkere hapje lust ik zelf ook ook wel! Zoek maar wat anders, oudjes! En daarna maakte zij een vuurtje,

braadde daarop de eend en at die tot het laatste boutje op.

Toen dit reeds meermalen was gebeurd, begon dit gesar het krokodillenpaar te vervelen. Ze zeiden er echter niets van, nòch aan Lèlèh zelf, nòch aan de dessalieden, doch ze besloten de boze vrouw eens flink te straffen.

En toen nu op een dag weer Lèlèh een eend op het vlot zette en tot Kjai en Njai Boeaja riep: “Hier breng ik nu toch echt een heerlijk hapje, oudjes! riep Kjai Boeaja: “Breng het vlot hierheen, Lèlèh, mijn vrouw is ziek, ik moet bij haar blijven”.

Lèlèh duwde nu het vlot een eindje verder, doch trok meteen de eend er af. En nauwelijks had ze dit gedaan, of van alle kanten schoten de krokodillen op haar af, en voorafgegaan door Kjai Boeaja, sleepten zij haar naar de diepte en lieten haar zinken, totdat zij op de bodem kwam. Daar veranderde Kjai Boeaja haar dadelijk in een vis, die hij ikan (vis) Lèlèh noemde. Hij beval haar nu vooral goed te passen op zijn achter-achter kleinkinderen, de jonge krokodillen.

En toen nu Lèlèh dit niet wilde doen, beten alle krokodillen haar zó vreselijk, dat haar vinnen week

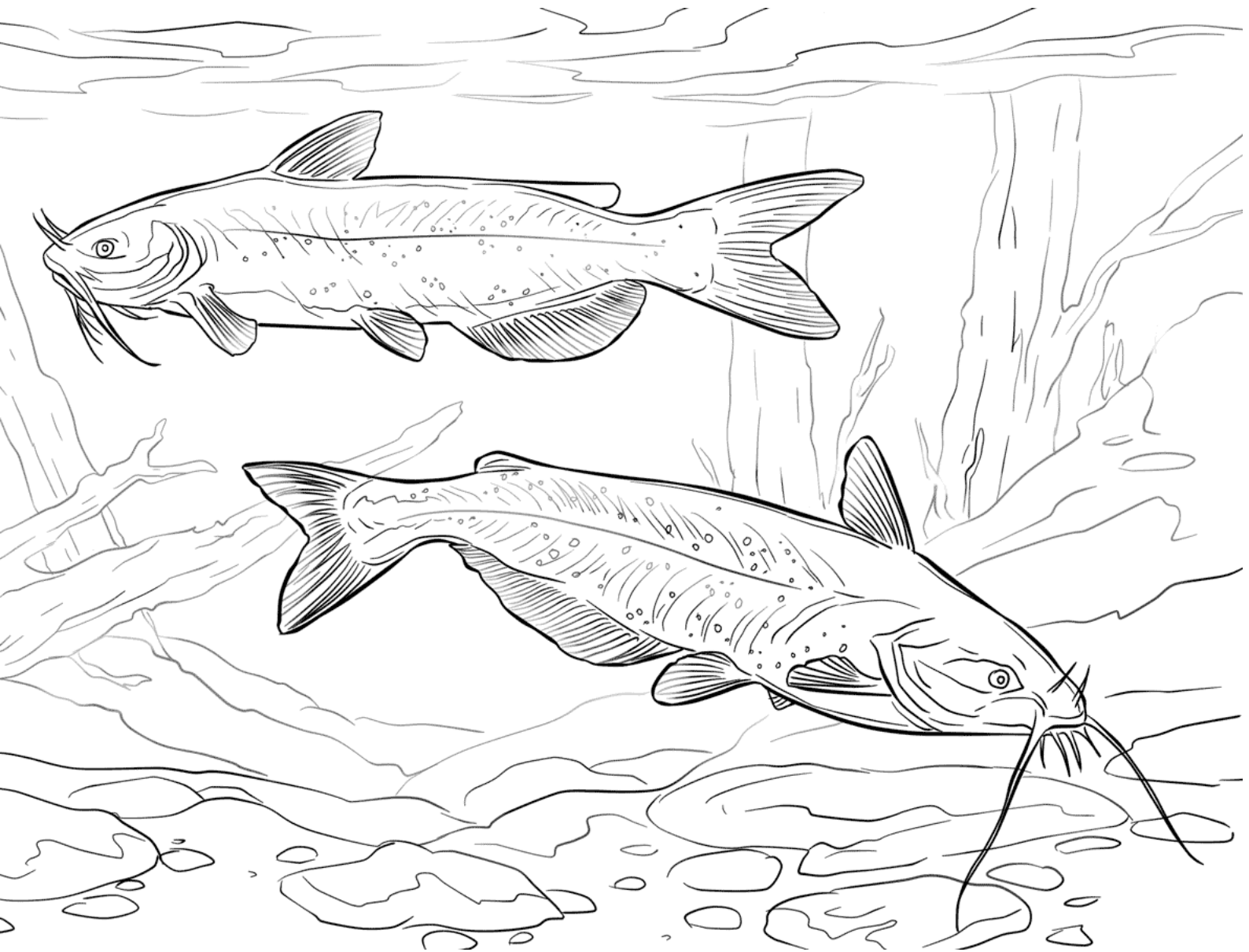
werden (vandaar ook dat de meerval een weekvinnige vis is). En nimmer zou èlèh het meer mogen verlaten. Dit ging ook niet want haar talrijk nageslacht stopte háár, de oude stammoeder in een donkere spleet. Steeds talrijker werd nu het meer van Grati door Lèlèh's nakomelingen bevolkt. Deze vissen speelde nu ook weldra de baas over de krokodillen. En toen Kjai en Njai Boeaja daar zelfs onder leden, riepen zij de hulp van de dessalieden in.

Schilderij Gertie Meijer

Dag en nacht visten nu de mannen uit de dessa naar de boze meervallen, en ze vingen ze bij massa's. Hoe meer ze echter vingen, hoe talrijker de vissen in het meertje werden. Kjai en Njai Boeaja dachten nu, dat de dessalieden met de vissen samenspannen en ze niet opaten, doch na het vangen weer in het meer terugwierpen. Zij en ook de andere krokodillen werden daar over zeer boos op alle men-

sen. Ze werden zó boos, dat ze hen allen eeuwige vijandschap zwoeren. Kjai Boeaja zei zelfs, dat hij iedere mens, die hij in het vervolg op zijn weg zou ontmoeten, wilde verslinden. En op een dag, toen het water in het meer hoger was dan gewoonlijk, verlieten Kjai en Njai Boeaja, met alle krokodillen, de plek waar zij, vóór Lèlèh's komst, zo gelukkig en tevreden hadden gewoond. Ze verlieten het meer zó geheimzinnig, dat geen der dessalieden het had bemerkt. Ze hadden dit gedaan omdat ze voortaan in vijandschap met alle mensen zouden leven.

BERICHT VAN ANNEKE HARTMAN

TOEN & NU

De keuken uit mijn kindertijd was altijd vol met mensen.
Er stond 'n warme kachel in, wat had je meer te wensen?
De was hing er te drogen en de worst aan een spijker.
De koffie stond te pruttelen, waar was het leven rijker?
We zaten in ons keukentje met negen man te eten.
Met soep vooraf en pudding toe, ik zal 't nooit vergeten.
De afwas was het ergste niet, dan stonden we te zingen.
'n Grote teil, dat was ons bad, er waren ergere dingen.
De keukenmat werd opgerold, want vader kwam van de markt.
Ik zie hem nog zweten.
De armen vol met groenten, we hadden weer te eten.
Brood was er altijd op de plank en een varken in de kelder.
Was 't vuil dan ging de dweil erdoor en alles was weer helder.

De keuken van onze kinderen staat vol met apparaten.
Het nieuwste van het nieuwste, maar je kunt er niet mee praten.
De was in de droger, in de vriezer zit het eten.
Het is ongekennde luxe, als ik niet beter had geweten.
Ze eten in het keukentje, ja met wie dat toch verzon?
'n Twee minuten maaltijd, zo uit de magnetron.
De afwas die gaat in het machien, daar zitten ze niet mee.
En zingen dat hoeft niet meer, ze draaien een cd.
Geen teil meer, maar een bubbelbad, 'n auto voor de deur.
Wie nou niet tevreden is, dat is een ouwe zeur.
We hadden al die dingen niet, maar toch wel ietsjes meer.
'n Kostbaarheid in 't leven, gezelligheid en sfeer.

BERICHT VAN

JOHANNES HITIJAHUBESSY

Mijmering

Ver over zee en oceanen
Ver van het gastvrij Nederland,
Ligt tussen riffen en vulkanen
Een heel klein nederig stukje land

De uitgestrekte nageltuinen,
De foelie en haar nootmuskaat,
De trotse sagopalmenkruinen,
Zij prijken in hun groen gewaad.

Het eeuwig ruisend loof der palmen,
Het wonderschone witte strand,
Melancholieke tifagalmen,
Lokken mij naar Molukkenland.

'K Zou gaarne tot u wederkeren,
O, Ambon, mijn geboortegrond,
die heden zoveel moet ontberen,
O plek waar eens mijn wieg stond.

Die kans is echter mij ontnomen
Om thans tot u terug te gaan,
Slechts in gedachten en in dromen,
Zie 'k mij op uwe bodem staan.

Onverschrokken zijn uw vrouwen,
Die met hun mannen zij aan zij,
Ten strijde trekken vol vertrouwen
En u behoên voor slavernij.

Geprezen zijn uw wakker zonen,
Die moedig strijden tot de dood,
Om te voorkomen, dat demonen
Zich duivels nestelen in uw schoot.

Gij hebt een felle strijd gestreden,
O Ambon, dierbaar, vaderland!
Gij ebt onnoemelijk veel geleden,
Toch rust op u der Herenhand!

Gij voelt u eenzaam en verlaten,
Verbroken lijkt de broederband.
Door het geweld mocht het niet ba-
ten,

Saâm te gaan met Nederland

Maar toch moogt gij het nooit verge-
ten,
Dat in dit land veel wordt gedaan.
Straks, in d e toekomst zult gij weten,
Dat Nederland toch naast u blijft
staan.

Want hier blijft men steeds aan u
denken;
Er wordt zoveel voor u verricht.
Men blijft zijn milde gaven schenken;
Men acht het als een dure plicht.

Zo in ons bidden, streven, werken,
Leven zij met Ambon. Mee!
O, Heer, wilt Gij dat land toch sterken,
Mijn vaderland ver over zee!

*Door O.A. Pattinama,
verleden op 2 juni 1987 te Elst*

A black and white line drawing of a circular mandala. The design is highly symmetrical, featuring a central starburst with 16 points. This central motif is surrounded by concentric rings of geometric patterns, including triangles, circles, and lines, creating a complex and balanced composition. The entire design is enclosed within a circular border.

BERICHT VAN

JOS SALHUTERU

Vind geluk in alles wat je doet
Wie goed doet, goed ontmoet.
Het is éénheid in verscheidenheid
De verbondenheid in Tabadila
Die ons hart verblijdt
In het plezier samen dingen te doen
In het delen en elkaar begrijpen
Helaas nu vanwege corona
zonder een omhelzing en een zoen
Een compliment voor iedereen die helpt,
In kracht van liefde en eerlijkheid
Dat onze heer dit alles moge
zegenen, vooral in deze,
Toch moeilijke tijd.

TABADILA-SING-ALONG-SONG-CHALLENGE

De foto op de pagina hiernaast is in 2019 genomen. Op een woensdagochtend, tijdens een van onze gezellige muziekochtenden. Wat missen we toch veel in deze vreemde tijden, het samen zingen is een activiteit die in het bijzonder erg gemist wordt. Laten we daarom, thuis, allen samen dit lied zingen. Stuur uw eigen versie in via that's app op: 06-55172709 dan maken we een mooie pagina op de website en kunnen we toch samen zingen. Voor wie het lied nog wil leren; op ouTube kunt u verschillende versie van dit lied vinden.

Berapa puluh tahun lalu

Berapa puluh tahun lalu (enkele jaren geleden)

Beta masih Kacile (was ik nog zo klein)

Beta ingat tempu itu (ik dacht toen aan die tijd)

Sio mama, gentong-gendong beta e (dat u mij op uw schoot droeg)

Sambil mama bakar sagu (terwijl mama Sagu (meel) ging roosteren)

Mama manyanyi, buju-buju (ging mamma zachjes zingen)

La sampai besar bagini, (nu ik een grote kerel ben)

Beta tra lupa, mama e (vergeet ik u niet, lieve mama)

Sio mama e (oh, mijn lieve mama)

Beta ingin, mau pulang e (ik wil zo graag weer naar huis toe gaan)

Sio mama e (oh, mijn lieve mama)

Mama so lihat, kurus lawang e (moet u eens kijken, hoe mager ik nu ben)

Beta tra lupa balas mama (ik vergeet niet om mama iets terug te doen)

Mama pun cape, sio dulu e (net als vroeger, was je steeds moe)

Sio Tete manise, beta tra lupa mama e (oh Heer, ik zal mama nooit vergeten)

Berapa puluh tahun lalu (enkele jaren geleden)

Beta masih Kacile (was ik nog zo klein)

Beta ingat tempu itu (ik dacht toen aan die tijd)

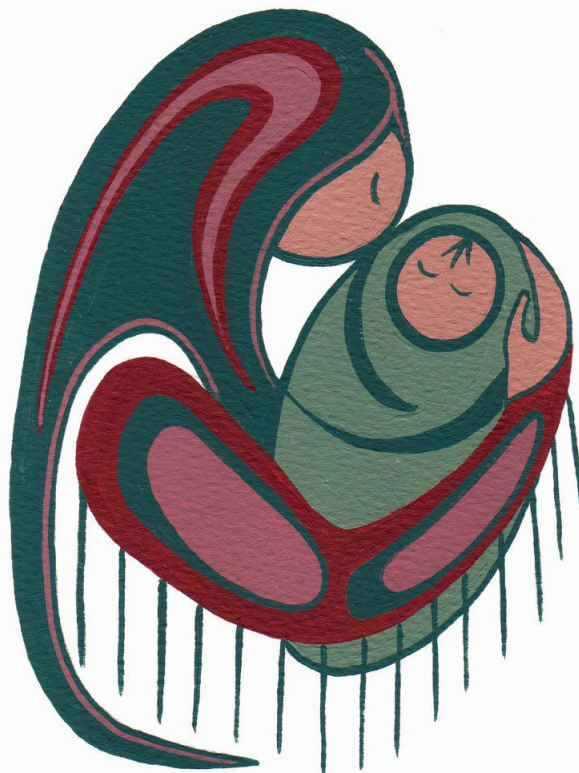
Sio mama, gentong-gendong beta e (dat u mij op uw schoot droeg)

Sambil mama bakar sagu (terwijl mama Sagu (meel) ging roosteren)

(zie volgende bladzijde)

Mama manyanyi, buju-buju (ging mamma zachjes zingen)
La sampai besar bagini, (nu ik een grote kerel ben)
Beta tra lupa, mama e (vergeet ik u niet, lieve mama)

Sio mama e (oh, mijn lieve mama)
Beta ingin, mau pulang e (ik wil zo graag weer naar huis toe gaan)
Sio mama e (oh, mijn lieve mama)
Mama so lihat, kurus lawang e (moet u eens kijken, hoe mager ik nu ben)
Beta tra lupa balas mama (ik vergeet niet om mama iets terug te doen)
Mama pun cape, sio dulu e (net als vroeger, was je steeds moe)
Sio Tete manise, jaga betapun mama e (Oh Heer, Ik waak over u Mama)
Sio Tete manise, jaga betapun mama e (Oh Heer, Ik waak over u Mama)

RECEPT

Ikan Pecel

Op basis van 1 gestoomde makreel. Het vlees afhalen, denk aan de graatjes ;-)

Benodigdheden:

3 tenen knoflook fijn snipperen

9 rode lomboks in fijne ringen snijden

8 keniris poffen in een kleine koekenpan zonder olie

Circa 2,5 cm verse kencur (bitterwortel)

Trassi

1 eetlepel asam

Rietsuiker

1 blokje goudbouillon

Dikke santen, circa 2 dl.

Pisangblad

Daun kemangi (citroenbasilicum)

cocktailprikkers

Bereiding:

Knoflook, kemiri, kencue, trassi, lomboks, asem, suiker, goudbouillon, fijnwrijven in de vijzel.

De dikke santen aan de kook brengen (niet doorkoken), van het vuur halen, vermengen met de bumbu, de vis bijvoegen en laten afkoelen. Vervolgens geheel inpakken in het pisangblad (met wat daun kemangi) en daarna in de oven in een vuurvaste schaal, ca. 30 minuten bakken op 160 graden.

RAMAH TAMAH TABADILA WOORDZOEKER

C J A V S B E T H C A F D P F T V S I F
D H C W E R J A C A Q B G G F M L Z D M
T Q V Z J R E T B L F U E T N R C P J H
N Z G Q Z K B G C E S Z A G Y Q W W C X
C H U Y Q Y X I I I E B R P H J Q S V X
N K N E G N I Z N L A M P U B L M K D U
W D F X U D W O L D L D L C B V S C W C
T Y R K N V M I I J I I N E N I U Z F Y
L P B A X O G L X E Y N W M E T P V D S
N D G C D H A P G P X N G J T Q T T X D
R O B N E T E S D N R C K E I Z U M S Y
E O Z I Q S G K P R I A T O E R U F Q K
G I D Q I F C D H P J I O S T L V D P J
E M H X B D A N S E N K T O I U H J P G
N O V I C M P Q P Z S P K K V H K X E D
B A N U S E M N J O T X K C I N T P I D
O G T Q H Y B K E H R W V A T Z I E F E
O Z Z H Q F L Q F N A L Y H C D U G F G
G N J I Z N E M A S A N F A A F R O O K
P N R O N V E R G E T E L I J K Q W K B

ACTIVITEITEN

BINGO

DANSEN

ETEN

GEZELLIGHEID

KOFFIE

KOOR

MUZIEK

ONVERGETELIJK

REGENBOOG

RIJNSTRAAT

SAMENZIJN

TABADILA

VERBINDING

VRIJWILLIGERS

ZINGEN

IN MEMORIAM

Onlangs, op 15 oktober 2020, is Elisabeth Sekewaël - Klaver ons ontvallen. Tante Bep was oud deelneemster van de activiteiten van Tabadila. Wij herinneren ons de fijne en warme momenten tijdens onder andere de muziekochtenden en Open Tafel.

Vanaf deze plek wensen we de familie in rouw nogmaals veel sterkte en gedenken we haar in liefde.

Voor de vrijwilligers en mede deelnemers plaatsen wij onderstaand bericht, dat de familie ons deed toekomen;

Lieve Roos, Joyce, overige medewerkers en bewoners van Tabadila.

We zenden jullie dit overlijdensbericht na, omdat we hiermee onze dankbaarheid willen tonen voor de gezelligheid die jullie onze moeder hebben geboden in de periode dat zij Tabadila nog kon bezoeken.

Helaas, wegens de coronacrisis, konden wij jullie geen uitnodiging voor de (besloten) uitvaartdienst toezenden. Er konden maar een beperkt aantal genodigden toegelaten worden in de kerk.

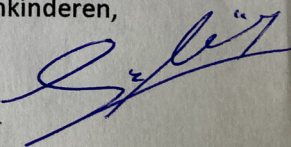
Indien jullie nog belangstelling hebben om de uitvaartdienst van gisteren, 20 oktober, via internet te bekijken, dan kan dat tot 17 november a.s. via:

www.synergy.icu/monutaklein/3722

Met vriendelijke groeten,
Namens kinderen en kleinkinderen,

Ben Sekewaël.

bensekewael@gmail.com

WONEN IN TABADILA?

Omdat u als bezoeker, vrijwilliger of deelnemer van de activiteiten regelmatig in Tabadila komt heeft u misschien wel eens met de gedachte gespeeld om in Tabadila te wonen.

Als u dit zou willen of er meer over wilt weten, neemt u dan contact met ons op. Dan bespreken we de mogelijkheden met u.

U neemt hierover per mail contact op met het bestuur van Tabadila: info@rumahtabadila.nl of per telefoon 06 – 55 17 27 09.

WILT U OOK VAN U LATEN HOREN?

Of de groeten doen?

Iets delen? Een hart onder de riem steken?

Dat kan door zelf iets te schrijven, vertellen per telefoon, delen via app, fotograferen en opsturen.

Of door te bellen of appen: 06 - 55 17 27 09

Mailen kan ook: r.antheunisse@rumahtabadila.nl

Kreeg u dit krantje digitaal en ontvangt u het liever op papier?

Geef uw adres dan door via mail, app of per telefoon.